

KRISTUS VORES LIV

OM GLÆDEN VED AT KENDE JESUS

MICHAEL REEVES

MICHAEL REEVES

KRISTUS VORES LIV

OM GLÆDEN VED AT KENDE JESUS

 CREDO

Til min højtelskede bror, som bærer navnet Kristus

Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, dér hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Tænk på det, som er i himlen, og ikke på det jordiske. I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, jeres liv, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed (Kol 3,1-4).

INDHOLD

<i>Introduktion: Kristendom er Kristus</i>	9
1: I begyndelsen	15
2: Se, hvilket menneske!	45
3: Ud og hjem igen	79
4: Liv i Kristus	113
5: Kom, Herre Jesus!	145
<i>Konklusion: Intet andet navn under himlen</i>	167
<i>Noter</i>	171

KRISTENDOM *ER* KRISTUS

Jesus Kristus, Guds fuldkomne søn, er Faderens elskede, englenes sang, skabelsens logik, gudsfrygtens store hemmelighed, livets, trøstens og glædens bundløse kilde. Vi blev skabt til at finde vores tilfredsstillelse, vores hjertes hvile i ham. Denne bog handler helt enkelt om at glæde sig over ham, at nyde i fulde drag, at han er alt, hvad vi behøver, og at lade tankerne dvæle ved alt, hvad han er: hvordan han åbenbarer en så uventet venlig Gud, hvordan han definerer – hvordan han *er* – de gode nyheder, og hvordan han ikke bare giver rammerne for, men selv er rammerne for det kristne liv.

For år tilbage ville en bog som denne have været en fuldstændig almindelig ting. Blandt de gamle puritanere kunne man for eksempel næppe finde en forfatter, som ikke skrev om – eller en prædikant, som ikke prædikede om – emner som »Kristi uudgrundelige rigdomme«, »Kristus forklaret«, »Kristi herlighed«. Men hvad sælger i dag? Hvad giver boghandleren smil på læberne? Den bog, der handler om læseren. Menne-

sker ønsker at læse om sig selv. Det er der selvfølgelig ikke nødvendigvis noget galt i, men det er ikke det, som livet først og fremmest handler om. »For mig er livet Kristus,« sagde apostlen Paulus. »Jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre« (Fil 1,21; 3,8). Foruroligende ord, som alt for let bliver afvist som religiøs overbejstring. Men Paulus var ikke vanvittig. Han satte helt almindelige ord på den dybeste visdom: at livet skal findes i Jesus Kristus, som er skaber af og kilde til det, og hvis vi kender ham rigtigt, vil vi ikke finde noget, der er så ønskværdigt og så herligt som ham.

Det er imidlertid ikke det, vi først fokuserer på. Det lader til, at vi mennesker helt naturligt bliver tiltrukket af alt andet end Jesus – og kristne bliver det i næsten lige så høj grad som alle andre. Det kan være »det kristne verdensbillede«, »nåden«, »Bibelen« eller »evangeliet«; som om det i sig selv var noget, der kunne frelse os. Selv »korset« kan blive løsrevet fra Jesus, som om ordet i sig selv havde kraft. Andre ting, vidunderlige ting, vitale begreber, smukke opdagelser kommer så let til at skubbe Jesus til side. Værdifulde teologiske begreber, der har til formål at beskrive ham og hans gerning, bliver behandlet, som om de var noget i deres egen kraft. Han bliver bare endnu en mursten i bygningsværket. Men centrum, hjørnестenen, juvelen i kristendommens krone er ikke en ide, et system el-

ler en ting; det er ikke engang »evangeliet« som sådan. Jesus Kristus er evangeliet.

Han er ikke bare et emne, en overskrift, som vi kan vælge fra en lang liste. Uden ham er vores evangelium eller vores system – ligegyldigt hvor sammenhængende, »fuld af nåde« eller »bibeltro« det er – ganske enkelt ikke kristent. Det kan kun være kristent, i den udstrækning det handler om *ham*, og så vil det, vi gør med ham, bestemme, hvad vi mener med ordet »evangelium«. Jeg vover endda at sige, at størsteparten af vores kristne problemer og forkerte tanker netop skyldes, at Kristus er blevet glemt eller marginaliseret. Trods al vores tilsyneladende kristendom undlader vi at bygge vores liv og tanker på Klippen. Midt i alle debatter og uenigheder under reformationen var det netop, hvad reformatoren Jean Calvin tænkte:

Hvordan kan det være, at vi bliver ført på afveje af alle mulige fremmede lærdomme (Hebr 13,9), men ikke opfatter Kristi fortræffelighed? For Kristus alene kan få alle andre ting til pludselig at forsvinde. Der er derfor ikke noget, som Satan stræber så meget efter som at bringe tåge og slør over synet på Kristus, fordi han ved, at dette er at åbne vejen for enhver form for falskhed. Den eneste måde, hvorpå man kan bibeholde og også genoprette den sande lære, er derfor at sætte Kristus før synet på ham, sådan som han er med alle

sine velsignelser, sådan at hans fortræffelighed kan blive opfattet fuldt ud.¹

Denne bog sigter efter noget, der er dybere end en ny teknik eller en opfordring til at gøre noget: nemlig at betragte Kristus, så han kan blive mere central for dig, sådan at du kan komme til at kende ham bedre, værdsætte ham mere og gå ind i hans glæde. Og det er netop sådan, vi ærer Faderen mest: ved at tage del i hans egen evige glæde og velbehag over hans søn (Joh 5,23). Det er også hemmeligheden om, hvordan vi bliver ligesom kærlighedens Herre (2 Kor 3,18). Og mens vi betragter ham, vil vi se på, hvordan han er vores liv: vores retfærdighed, vores hellighed, vores håb.

12

Hvad ønsker jeg så med disse sider? Jeg kan ikke formulere det bedre end den skotske prædikant Robert Murray M'Cheyne, som skrev dette råd til en ven:

Lær meget af Herren Jesus. Hver gang du ser på dig selv, skal du se ti gange på Kristus. Han er helt igennem smuk. Han er den uendelige majestæt og har dog så stor sagtnodighed og nåde, er alt for syndere og er endda den største. Lev meget i Guds smil. Slik sol fra hans stråler. Føl, hvordan hans altseende øje betragter dig med kærlighed, og hvil i hans almægtige

arme ... Lad din sjæl blive fyldt med Kristi sødme og fuldkommenhed, som fortryller dit hjerte.²

Ja! Det er det, vi nu skal i gang med.

I BEGYNDELSEN

BAG FORHÆNGET

Hvordan bliver der i evigheden? Hvad mon der er der? I tusindvis af år har menneskers fantasi famlet sig frem og gættet, mens den spejdede nysgerrigt ind i mørket. Og i det mørke har den drømt om skrækindjagende guder og gudinder, om djævløse og magter eller om rummet og den ultimative intethed. Vaklende under det uoverskuelige er vi lammet af skræk over det, som der måske er. Hvis der er en Gud bag det hele, hvordan mon han så er?

Jesus. Det er det kristne svar. Han er som Jesus Kristus. »I begyndelsen var Ordet,« siger Johannes, »og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud« (Joh 1,1). Før alle andre ting, før noget som helst andet eksisterede, fandtes Gud. Det samme gjorde hans ord, som var Gud. Og med den lille sætning skete der lige en revolution. Vi du gerne se hvordan? Lad os se, hvad Johannes mener, når han skriver om »Ordet«.

I Det Gamle Testamente optræder Ordet i Første Mosebog kap. 1, da Gud taler, så skabelsen sker (Johannes' sprogbrug om mørke og lys og den store hentydning »i begyndelsen« viser helt tydeligt, at han havde Første Mosebog kap. 1 i tankerne, da han skrev). Ordet er den måde, Gud udtrykker sig på. Ordet kom også til profeterne (Es 38,4), blev sendt for at helbrede og redde (Sl 107,20) og gjorde det kendt, hvordan Herren tænker (Am 3,1). Johannes havde imidlertid også noget andet fra Det Gamle Testamente i tankerne, da han skrev: tabernaklet, det telt, hvor Herren kom og var sammen med sit folk i ørkenen, og hvor hans herlighed kunne ses. For da Johannes sagde, at Ordet »tog bolig iblandt os« (Joh 1,14), skrev han bogstaveligt, at Ordet »slog sit telt op iblandt os.«

Den inderste del af tabernaklet var det Allerhelligste. Det var det rum, hvor man sagde, at Herren »tronedede på keruberne« på pagtens ark (1 Sam 4,4. 3 Mos 16,2). Og inden i den guldbelagte ark opbevarede man de to tavler, som lovens ti »ord« eller bud var skrevet på: *Guds ord*. For israelitterne var det et billede på den sandhed, at Guds ord hører til i hans nærhed – ved selve Guds trone!

Guds ord er ham, der hører til i Guds dybeste nærhed, og som viser den inderste virkelighed af, hvem Gud er. Han er »Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede« (Hebr

1,3). For han er selv Gud. Han er Guds »Amen, det troværdige og sanddru vidne, Guds skabnings ophav« (Åb 3,14).

Her er revolutionen: Mod alle vores drømme, vores mørke, skræmmende forestillinger om Gud, gælder det, at der er ingen Gud i Himlen, som er anderledes end Jesus. For han er Gud. »Den, der har set mig, har set Faderen,« siger han, for »jeg og Faderen er ét.« (Joh 14,9; 10,30). Gud kan ikke være anderledes.

Det var netop det, som var den måske største kamp i kirken i de første århundreder efter Det Nye Testamente: at værne om troen på, at Jesus virkelig er Gud, ingen anden end selve Herren, Israels Gud. Han er, som det blev slået fast med de betagende ord i den nikænske trosbekendelse, »Gud af Gud, lys af lys, sand Gud af sand Gud, født, ikke skabt, af samme væsen som Faderen.« Det er ikke underligt, at de elskede denne sandhed, for gennem den bryder solskinnets igennem over vores tanker om, hvem Gud er, og hvad hele virkeligheden handler om. Der er ingen Gud i Himlen, som er anderledes end Jesus. T.F. Torrance fangede trosbekendelsens lykkelige ånd i sin lyriske beskrivelse:

Der er i virkeligheden ikke nogen Gud bag Jesu ryg.
Gud handler kun gennem Jesu handlinger, og vi kan
kun se og møde Gud i ham. Jesus Kristus er Guds
åbne hjerte, Guds egen kærlighed og liv udgydt for at

forløse menneskeheden, Guds mægtige hånd og kraft strakt ud for at helbrede og frelse syndere. Alle ting er i Guds hænder, men Guds hænder og Jesu hænder er de samme i liv og i død.³

Så lad os gøre os fri af den rædselsfulde og luskede tanke, at bag Jesus, synderes ven, er der et mere mørkt væsen, der er noget mere karrig, når det gælder medfølelse og nåde. Det kan ikke passe! Jesus er Ordet. Et med Faderen. Stråleglansen, skæret, herligheden af, hvem hans far er. Hvis Gud er som Jesus, kan jeg vove at råbe, selv om jeg er fuld af synd, som den døende røver var det: »Husk mig« (Luk 23,42). Selv om jeg åndeligt set er lam og spedalsk, kan jeg råbe til ham. For jeg ved nøjagtig, hvordan han er mod den svage og syge.

I ham kan vi se den sande betydning af Guds kærlighed, magt, visdom, retfærdighed og majestæt. Når vi ser på Jesus gennem denne bog, vil vi ikke se på andre end Gud; vi betragter Gud selv. Og hvis vi ikke går til Ordet for at lære Gud at kende, vil alle vores tanker om Gud i virkeligheden ikke være andet end afgudsdyrkelse, ligegyldigt hvor respektfulde, fulde af tilbedelse eller filosofisk tilfredsstillende de er.

En gammel puritansk prædikant, Stephen Charnock, skrev engang: